

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2020/11

Felnőtt konfirmáltak

Első sor balról: Dr. Szikszay Edit Lilla, Bere Jánosné

Középső sor: Ónodiné Sipos Andrea, Dr. Szelecsényi Éva Ibolya, Dr. Ilyés Mónika

Hátul: Dobos László, Kerekes Attila, Nagy Ákos Zalán

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Miért is kopogtattunk a Bibliaiskola ajtaján?!

Miért éppen most kopogtattunk? Vajon ott lesz-e az ajtó mögött

az, amit keresünk?

Mélyebb és rendszerezettebb tudást szerezni Istenről és az Ő kijelentéséről, a Bibliáról? Esetleg önmagunkról?

Jött valahonnan a hívó szó, amely egyre hangosabban visszhangzott a füleinkben? Megérett bennünk egy gondolat, hogy megtegyük azt a bizonyos első lépést, ami sokunknak oly nehéz?

Nagyon sok kérdés, de azért vagyunk itt, hogy meg is kapjuk rájuk a választ, nem véletlenül sodort minket éppen ide az élet.

Tehát, miért is kopogtattunk? Erre a kérdésre mindnyájunkban hasonló válaszok születtek: keressük az utat, a helyes utat. Belépnénk azon a kapun, hogy rátaláljunk az Istenhez vezető útra, hogy neki tetsző életet élhessünk.

Szeretnénk a helyes irányt választani és nem egyedül állva belesüppedni a mindennapok szürkeségébe.

Mindannyian az útkeresésben valahol talán kicsit elveszve találtuk meg ezt a helyet, ezt a találkozási pontot, ahol péntek esténként kicsit megállhattunk, ahol a Tiszteletes Úr mellett a nyugalom szigete várt minket az egész heti rohanás után.

A szélrózsa minden irányából jöttünk erre a kis „szigetre”. Van közöttünk egészségügyben dolgozó, orvostanhallgató, mérnök, pénzügyes, könyvtáros. Különböző

korúak vagyunk, van, aki még most kezdi a pályáját, van, aki már a jól megérdemelt nyugdíjas éveket tölti.

Nagyon különböző utak, szituációk vezettek minket el idáig.

Többen már gyermekkorunkban részesültünk a keresztség szentségében, de vallásos neveltetésben nem. Valahol mégis ott élt mindannyiunkban a keresztyén hit, a Biblia mélyebb megismerésének igénye. Segítő kezek vezettek minket afelé, hogy megérkezzenek a válaszok, hogy összeálljanak az apró mozaikdarabkák.

Tiszteletes Úr magyarázatai a hitről, a bizalomról, a bűnről és a megtérésről megerősítenek minket abban, hogy jó úton járunk, és az a bizonyos vonat a helyes irányba robog velünk ezentúl.

Ami közös bennünk, hogy ugyanazon az ajtón kopogtattunk egy évvel ezelőtt, válaszok után kutatva.

Van közöttük olyan amire már meg is kaptuk a választ, és van, ami még várat magára. A legfontosabb dolog pedig, ami már megérett a csoport minden tagjának lelkében, amiért itt vagyunk ezen a napon, amiért a gyülekezet előtt állunk: a bizonyágtétel.

A mai nap két legfontosabb tétele: az elköteleződés és a vallomás.

Végezetül pedig már csak egy kérdés maradt – amire jelenlétünk már meg is adja a választ: készek vagyunk-e elfogadni Isten szövetségét?

„Kérjetek és adatik nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitvatik nektek! Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőknek megnyitvatik.”

(Mt 7,7-8)

Ónodiné Sipos Andrea

„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá” – olvasható Péter apostol első levelének 2. részében.

Tisztelt Gyülekezet, Kedves Testvérek, Kedves most konfirmált Testvéreim!

Minden alkalom, amellyel az Urat követők tábora növekszik, örömmel tölt el, és reményt ad a jövőre nézve. Ilyen ez a mai nap is, amikor 8 testvérünk bizonyosságot tett Istenbe vetett hitéről.

Lehet, hogy közhelyként hangzik, sokat hallottuk, hogy Isten serege, azaz mi, nap mint nap harcolunk a sátán légiója ellen. Ez igaz, és ez így is lesz az utolsó, mindent eldöntő győzelemig.

Ezért sem mindegy, hogy hányan alkotják Isten taborát. Hogy hányan képviselik az Urat a munkahelyen, a családban, és bárhol ahová életünk során kerülünk.

Öröm megtapasztalni azt, ha valaki a cselekedeteivel, a szavaival hirdeti az egyetlen igazságot, Jézust a Krisztust.

Nem mindegy, hogy hányan vagyunk, hiszen egymást segíthetjük, támogathatjuk. Azzal is, ha azt látjuk, hogy hitbeli testvérünk megállja, és hogyan állja meg a helyét az élet sűrűjében, a különböző helyzetekben. Megerősít a másik beszámolója arról, hogy a hite hogyan segítette át egy emberileg megoldhatatlan helyzeten.

A hívő embernek másképp működnek a receptorai, az élet értelmének és értékének a meghatározásában máshova kerülnek a súlypontok.

Nem tudunk minden helyzetre megoldást adni, már csak azért sem, mert Istennek minden ember, egyedi alkotása. De ha az

ember figyel a környezetére, a másokra, keresi a másik társaságát, egy személyes beszélgetésre, vagy a közösség, a gyülekezet tagja, bibliaórára jár, olvassa a Szentírást, amely az Istenbe vetett bizalom építőműhelye, akkor választ kaphat a kérdéseire.

Kedves most konfirmált testvérek, nem vagyunk tökéletesek, mint ahogy semmi és senki nem az ebben a világban, de igyekszünk a hit útján haladni, tanulni, hogy életünkkel mint bizonyágtétellel Krisztus mellett, hitelesek, követhetők lehessünk másoknak.

Felbecsülhetetlen egy olyan közösség tagjának lenni, ahol az értékrend maga a Krisztus, és annak megjelenő formája a szeretet. Ezt ti is megtapasztalhatjátok, ha részt vesztek a vasárnapi istentiszteleteken, a bibliakör foglalkozásain, ha majd jelentkeztek a remélhetőleg jövőre megszervezhető gyülekezeti többgenerációs táborkba, és ahogy a körülmények engedik, részt vesztek akár személyesen akár virtuálisan a gyülekezetünk rendezvényein.

Szeretettel hívunk és látunk benneteket a gyülekezetünkben működő szolgálati területeken. A szolgálat nemcsak a közösséget építi, hanem azt is aki végzi azt.

Kérem az Urat, hogy mutasson utat nektek is, és legyetek örömteli követői.

Az Urat követni nem elmélet, hanem napi gyakorlat, valóságos történet. A keresztény élet dinamikus, a folyamatos fejlődés, növekedés, haladás a jellemzői. Aki Krisztust követi (és csak az), oda érkezik meg, ahova ő: megbecsüli azt az Atya (Jn 12,26).

Kerti Péter

Ima konfirmálásra

Mindenható Urunk, Istenünk! Hálát adunk mennyei Atyám, hogy itt lehetünk konfirmációnk napján, hálát adunk Uram, hogy megismerhettünk Téged és Szent Igédet. Köszönjük Istenem ezt a gyülekezetet, ahol együtt tudjuk építeni hitünket. Uram, imádkozunk, hogy mi, a most konfirmálók, Rád tudjuk bízni az életünket és adj erőt nekünk a követésedhez a mindennapokban. Kérjük Uram, adj bölcsességet, hogy megértsük Igédet és be tudjuk építeni saját életünkbe. Áldj meg minket, hogy a Szentlélek keresztségében tudjunk mások felé szolgálni és lámpásként tudjunk világítani a világ sötétségében. Kérünk Uram hallgasd meg imánkat!

Jézus Krisztus nevében! Ámen!

Nagy Ákos Zalán

Bizonyoságtétel

Németh Nórána hívnek és tanárként dolgozom a felsőoktatásban. Öt éve járok a Nagyerdei Gyülekezetbe, ahol több bizony-

ságtételt hallottam már. Az esetek nagy részében a bizonyoságtétel alapját egy fontos változás, döntés, élethelyzet jelentette. Voltak, akik saját vagy családtagjuk gyógyulástörténetét mesélték el, mások a magánéletük vagy a karrierjük szempontjából fontos állomáshoz kötötték azt az élményt, amikor megérintette őket az Úr hangja.

Amikor megkaptam a felkérést, hogy meséljek arról, mit jelent számomra a Bólyai utcai templomba járnai, elgondolkodtam, hogy az én életemben volt-e ilyen meghatározó esemény. Én 2015. július 13-át tartom annak a fordulópontnak, amihez képest életem történetét két fejezetben szeretném elmesélni.

1976-ban születtem Dunaújvárosban, ahonnan öt év után Debrecenbe költöztünk. Öcsémrel együtt római katolikusnak keresztelték, mert édesanyám és anyai dédnagymamám fontosnak tartotta a keresztséget. Ezen kívül nem nevelkedtem vallásos környezetben, karácsonykor általában elmentünk a Szent Anna Templomba, szívesen hallgattam a dédnagymamám történeteit, de más téren nem jutott el hozzám az Ige. Soha nem kérdőjeleztem meg Isten létezését, nehéz pillanatokban pedig még kérni, könyörögni is tudtam az Úrhoz. Szerencsés és

jó életem volt. Gyerekkoromra pozitívan emlékszem vissza, lehetőséget kaptam, hogy tanulhassak, tovább és még tovább. Közben megszületett a két lányom, akiket édesapjuk miatt reformátusnak kereszteltünk. Nekem akkor annyi volt fontos, hogy a keresztséget megkapják, de a valódi mély tartalmat még nem tudtam felfogni. A munkámat szerettem, az egészségünkkel se volt gond. Mondhatnánk, hogy az első fejezet happy end. Majdnem. A párkapcsolat terén azért nem sikerültek úgy a dolgok, ahogy azt az ember kislánként megálmodja, de ezt nagyvonalúan és magabiztosan elengedtem, pontosabban tovább léptem rajta. Harmincévesen két válás másokat talán megriaszít, de én elég jól kezeltem ezeket a negatív eseményeket is. Csendben hozzátenném, hogy szüleim támogatása mellett.

Lénártné Edit barátnőm sokat mesélt arról, hogy neki évek óta az jelenti a kikapcsolódást és főleg a feltöltődést, amikor elmegy a gyülekezeti táborba. Meghallgattam, furcsálltam, majd ráhagytam.

Aztán 2015 nyarán édesanyámmal és a két lányommal együtt az utolsó pillanatban, Lajos bácsiék engedélyével, külsősként – azaz nem gyülekezeti tagként – eljutottunk Sátoraljaújhelyre a többgenerációs nagytáborba és megtapasztaltuk. Megtapasztaltam azt, amiről addig csak hallottam, amit korábban furcsálltam.

A táborban töltött egy hét utolsó napján viszont már érttem. Pontosabban kezdtem érteni. Mert valóban megérteni csak később tudtam.

Amikor ősztől édesanyámmal együtt beiratkoztunk a Lajos bácsi által vezetett Bibiliaiskolába, amikor a lányaim Judit néni keze alatt eljutottak a konfirmációig.

Amikor édesanyámmal együtt két éve én is konfirmálhattam. Akkor kezdett derengeni, hogy mit jelent Isten közelében lenni, amikor az istentiszteletek mellett olyan gyülekezeti alkalmakon, programokon vehettünk részt, amelyek különböző témák mentén megszólították a családom tagjait – életkortól függetlenül.

Kezdttem felfedezni a hit valódi értelmét, amikor kipróbálhattuk, hogy mit jelent a szolgálat. Amikor megtapasztalhattuk, hogy mit jelent a törődés, az odafigyelés a családon belül, a gyülekezeten belül és kívül.

Nem történt most se csoda. Pontosabban igen. De azt nem kívül tapasztaltam meg, hanem belül, és nem hirtelen, hanem lassan érett meg bennem. Azt gondolom, hogy az én életemben nem olyan látványos, hogy megérkeztem Istenhez mint más hívők esetében. Olyan apróságokban tapasztalom meg a jelenlétét, amik mások számára talán nem is tűnnek nagy dolognak. Imáimban már nem csak kérek, amikor szükségét érzem, hanem sokkal többet fejezem ki hálámat, köszönetemet is. Másabb szemmel figyelem a körülöttem lévő világot, és sokat tanultam magamról. Az istentiszteletek ugyanis nagyon jó alkalmat adnak az önismeret fejlesztésére.

Hogy mi életem második fejezetének vége, még nem tudom. Az biztos, hogy sokkal tudatosabb lett a hitem, illetve érzem magamban a belső erőt, ami segíteni fog, hogy mind a saját, mind a családom, mind a közösségem számára értékes legyek a jövőben. Már tudom, hogy mi a helyes és mi nem. Tudom, hogy mit érdemes cselekedni és mit kell. Ehhez pedig tudom, hogy honnan érkezik az áldás. És ezért hálás vagyok most és mindörökké. Ámen.

Emlékeztető önmagamnak

Isten megszólító szeretete válaszodra vár. Jelöld be magadnak, amiben már döntöttél!

A következő döntéseket hoztam:

- Felülvizsgálom eddigi életfelfogásomat, értékrendemet.
- Elhatároztam, hogy változtatok életemen.
- Érdekel a Szentírás, ezért részt veszek a Bibliaiskola előadásain.
- Isten segítségét kérve elmondtam a lapon lévő imádságot.
- Lelki fejlődésemhez címemet megadva kérem a lelkipásztorok segítségét.
- Másoknak is beszélek a mai napról, döntéseimről.

Segítsen Isten a megjelöltek megalósításában!

Hírek

- ◆ **Úrvacsorai előkészítő** alkalmak: november 5-7-én, csütörtök-péntek-szombat, 17 órákor.
- ◆ **Úrvacsorás istentisztelet:** november 8-án, vasárnap 8:30 és 10:30 órákor.
- ◆ **November 15-én** „Hajlékot családnak, közösségnek” címmel **emlékkiállítás** id. Kálmán Ernő építész munkáiból templomunk felszentelésének 45. évfordulója alkalmából.

Információ:

Kórházlelkészek: Kenézy Kórház – 511-777/1943; **Klinika** – 319-057
Európa Rádió – 94,4 MHz

Imádságaim

Istenem most már látom, hogy eddig magamat csak másokhoz hasonlítottam és ezért úgy gondoltam, hogy én elég jó ember vagyok.

Most jöttem rá, hogy eddig nem igazán ismertem Jézust sem, ezért elutasítottam az általa felkínált szeretetedet is.

Bocsásd meg, hogy jobban bíztam a világ által kínált bálványokban, mint benned. Hozzád jövök most Istenem. Segíts, hogy Krisztust szívembe fogadva éljek! Ámen.

Istenem, bevallom, hogy eddig azt hittem, ha kicsit javítok életemen, akkor minden rendben lesz.

Bocsásd meg, hogy bár többször, többféleképpen szólítottál, hívtál magadhoz, én mindig csak halogattam a melletted való döntést.

Bocsásd meg, hogy ugyan szép dolognak tartottam a Bibliát, de nem vettem komolyan, hogy általa engem is megszólítani akartál.

Hozzád fordulok Uram, és kérem kegyelmedből bocsásd meg eddigi tévelygéseimet. Ámen!

Én is szívből imádkoztam.

Szívdárvány –

a Debrecen-Nagyterdei Református

Egyházközség hírlevele

4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia Készült 350 példányban

28. évfolyam 11. szám Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma:

11738008-20012917

E-mail: refnagyardo@gmail.com

Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyardo.hu

Konfirmált fiatalok köszöntése

„...aki befogadja azt, akit elküldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött..”

Olvashatóak Jézus szavai, János evangéliuma 13. részének a 20. versében.

Tisztelt gyülekezet, Kedves testvérek, Kedves fiatalok!

Az ember az értelme nyiladozásától az e világból való távozásáig döntéseket hoz. Óvodásként arról döntöttünk, hogy ki lesz a barátunk, vagy melyik játékkal szeretnék játszani. 18 évesen az életre tudatosan készülő fiatal választ, hogy milyen szakmát szeretne elsajátítani, milyen munkából szeretne megélni.

És az élet még hoz ezernyi helyzetet, amelyben állást kell foglalnunk. Vannak olyan helyzetek, amelyekben a döntések rám vagy ránk vonatkoznak, de nem én hozom, vagy nem mi hozzuk, hanem mások.

És természetesen az életünkben hozott döntésekkel, változásokkal, vagy éppen az adott élethelyzet megerősítésével, mi is hatással vagyunk másokra.

Mindenkinek voltak, vannak olyan döntései, amelyek végkimenetelét a legalaposabb felkészülés mellett sem lehet biztosan előre tudni.

Ugyanakkor minden döntésnek vannak előzményei.

Biztos vagyok benne, hogy az előzményeknek döntő szerepe volt abban, hogy 1987 egy tavaszi vasárnap délutánján két hitetlen fiatal, a feleségem meg én betértünk a Nagytemplom kistermébe, ahol Pásztor János nagytiszteletű úr Káin és Ábel történetéről beszélt. Ez sorfordító volt számunkra.

És, hogy mi volt az előzmény: hát a mag. Amit mindannyiunk életében a szüleink, a nagyszüleink, a keresztszüleink vethettek el, vagy amit a tanulmányaink során, vagy a munkahelyen a hívő csoporttársától vagy kollégáktól hallottunk, láttunk.

Hálát adunk Istennek, hogy mindig ad magvetőket, akiknek az életük része az, hogy Isten munkatársai.

Kedves fiatalok! Mi nem csak egyház-község, de közösség is igyekszünk lenni. Nagycsaládként örülünk egymás örömeinek, s próbáljuk vigasztalni egymást bánatunkban. Együtt keressük Istent, és együtt örvendezünk, ha valamelyikünk Rá talált. Együtt figyelünk Isten és egymás szavára, hogy meghalljuk az üzenetet. Imádkozunk egymásért és másokért, együtt énekelünk, nevetünk, és ha kell, sírunk. Szeretünk együtt lenni, szeretünk Istenhez és egymáshoz tartozni!

Örömmel és szeretettel hívunk benneteket is!

Mi pedig, hordozzuk őket imáinkban, fogadjuk őket testvéri szeretettel, hogy megérezzék, otthonra találtak nálunk, olyan közösség, gyülekezet tagjai lesznek, ahol barátokra, hitbéli testvérekre találnak. Szeretettel várunk benneteket az istentiszteletekre, a bibliaórákra, a gyülekezeti rendezvényekre, és ha majd a körülmények engedik, akkor jövőre a többgenerációs gyülekezeti táborunkba, ahol együtt épülhetünk egymás hite által.

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat.” (Mt 5,16)

Kerti Péter gondnok

Fiatalkonfirmáltak 2020. 09. 26.

1. sor (alul) balról: Püskiné Szécsi Judit lelkész, Gebey Lilla, Popovics Dóra, Széles Ágnes, Bereczki Boglárka, Püski Lajos lelkész; **2. sor:** Béres Kamilla, Tóth Imola, Diviánszky Eszter, Petróczi Anna Fruzsina, Kovács Júlia, Gábor Hajna Júlia; **3. sor:** Deli Botond, Kozma Bence, Pusztai Domonkos, Tóth Botond; **4. sor:** Varga Bálint, Fésűs Marcell, Varga Gergő, Sándor Bence